

Det händer kring
St Petersaari

En single och en LP filmmusik, tv-bandning



• ST. PIETARSAARI i den sättnings som finns på deras single och LP:n Provinssi Rock. Fr. v. Jalli Wikman, Heimo Riihimäki, Hannu Pirttimaa och Kari Ilmonen.

St. Petersaari har gjort en single. Gruppen har också medverkat i Seinäjoki-föreningen KEMU:s LP Provinssi-Rock, gjort en TV-inspelning, gjort musiken till Christian Olssons film om konstnären Per-Olov Hjortell och under den sista veckan år -79 bandat in materialet till sin första egna LP.

De har dessutom sedan början av hösten spelat i en ny sammansättning: Markus Fagerudd spelar piano och Keijo Karvonen bas i nya St. Petarsaari.

Det händer alltså och händer med besked kring jakobstadsbandet.

Det här skall huvudsakligen handla om deras single (Kompass KOS-1012).

Låt mig från början slå fast: singlen är inte riktigt värd gruppen. Ändå är det fråga om musik som befinner sig på en hög nationell nivå. St. Petersaari har uppfattning, åskådning stil och kommer säkert att låta höra av sig mycket mer i framtiden.

På singlen har man dock gjort en del kompromiser eller direkta klavertramp. Som det allvarligaste uppfattar jag att man suddat ut något av sitt varumärke — samspelet mellan musik och väsentliga texter — i åtminstone en av låtarna, Miehen tie.

Den texten får man inte riktigt tag på, hur man än vrider och vänder och kvar blir egentligen främst ett intryck av sorglustigt skämt.

Den texten kontrasterar väldigt med den på andra sidan, Nuorisoseuran marssi, som innehåller direkta uppmaningar till kamp för ungdomens rättigheter, en ganska militant text.

Men också den har brister: den faller liksom på, ganska plötsligt, och verkar lite för abstrakt. Den hade vunnit på att mera ta upp något konkret orsaksförhållande till varför denna kamp måste föras.

Frågan om sångtexter tycks vara krånglig, bl.a. på grund av skivbolagens stereotypa inställning, men personligen tycker jag att St. Petersaaris texter borde kunna bibehålla den personliga prägel de haft under början av bandets karriär.

☐ Stelt trumkomp

Det andra allvarligare misstaget har varit att lägga ett trumkomp till musiken. Dels är trumspelet litet stelt, dels försvinner en del av den specifika charmen i St. Petersaaris musik, det lätta men spänstiga gitarrkompet och den med detta gitarrkomp fint sammanflätade stämsången.

Trumkompet är berättigat i Nuorisoseuran marssi, men enligt min mening inte i Miehen tie. Ändå är Miehen tie som komposition betraktad den intressantare låten.

Miehen tie inleds mäktigt med härlig sång av Kari Ilmonen genast efter en introduktion som inger stora förväntningar. I stort sätt infrias förväntningarna och Miehen tie kan beteckna som musikaliskt lyckad, om man undantar de "stilbrott" som det förut var tal om.

Små orenheter förstör inte helheten.

☐ Fyndig användning av tin whistle

Orenheterna är däremot fler i Nuorisoseuran marssi, som kanske hade mått bra av en omtagning. Speciellt när orenheterna gäller något i St. Petersaari så ovanligt som fel i stämsången.

Användningen av tin whistle är fyndig, men klingar inte bra alla gånger. Dessutom verkar det något överarbetat att lägga på handklapp.

Nåja, som redan framkom i början är detta fortfarande njutbar och hållbar — om än anpassad — musik av en grupp som specialiserat sig på akutisk, melodisk rock.

□ □ □

Allt det som jag tycker att singlen inte säger om St. Petersaari, hittar man lätt på en annan skiva, LP:n Provinssi-Rock, där gruppen deltar med låtarna Tuonelan neito och Iloinen tuuli.

St. Petersaari har många ansikten, men här kommer den poetiska sidan, som samtidigt är allvarlig, engagerad och skir och lekfull, fram i hela sin styrka; en helt enkelt underbar musikalisk-poetisk helhet.

På Provinssi-Rock finns dessutom bra musik av Triko från Kaustby, Gabriel från Alavus-trakten, Ultima Thule från Seinäjoki, bluegrass-bandet Stetson från Veteli och varför inte också originella Bingoksi lämmin. Plus att albumet är en verkligt stor kulturpolitisk händelse i vårt län.

RALF HOIKKANEN